

[Bouet.]

opsparing som f. eks. i det nævnte tilfælde på 800 kr. måske vil medføre, at vedkommende må lade sin pensionsforsikring omskrive til en fripolice, og det kan vel ikke være meningen, at loven skulle have en sådan virkning. Derfor vil jeg gerne spørge den højtærede minister, om man vil tage hensyn til ansøgninger fra borgere, som har pålagt sig selv en sådan bunden opsparing.

Chr. Nielsen: Den højtærede finansminister mente, det var for stærkt, når jeg udtrykte mig på den måde, at situationen var fortvivlet for mange mennesker her i landet. Uanset hvad resultat man kan komme til ved at drage sammenligninger fra det ene land til det andet, er det i hvert fald en kendsgerning, at for den danske befolkning har de seneste år været fyldt med ustandseligt nye byrder. Her tænker jeg i første række på de voldsomme prisstigninger, der har fundet sted, og som tilsyneladende stadig fortsætter. Jeg synes alligevel, at den oplevelse, jeg omtalte, fortæller en hel del: folk stiller sig op og venter i tolv timer for eventuelt at spare 50 øre på et par sokker. Det siger alligevel mig så meget, at jeg ønsker at tage ved lære deraf.

Der kunne nævnes utallige andre eksempler, som alle sammenlagt viser os et billede. Så er det en smagssag, om man vil sige, at det er fortvivlelsen, der hersker i hjemmene; men jeg tror afgjort, at det forholder sig således. Jeg tror, at mange husmødre i København, det sted, jeg kender bedst, i dag er fortvivlede, hver eneste gang de går på indkøb og må betale — blot for at tage en enkelt ting — 1 kr. for 3 pund kartofler. Dertil kommer jo, at ustandseligt nye byrder er det eneste, rigsdagen foreslår overfor tidens vanskeligheder. På det aller seneste har vi oplevet, at skotøjsforsålinger er røget i vejret, så de nu er 50 pct. dyrere end tidligere, og i folketinget arbejder man med en lejelov, som vil blive en betydelig byrde for langt den største del af befolkningen her i landet. Nye byrder så at sige hver eneste dag — det kan ikke undgås, at det sætter sit fortvivlelsens stempel på titusinder af hjem her i landet. Det er nu engang sådan, at de små indtægter er betydelig mere følsomme overfor den udvikling, vi har været igennem, end de større indtægter. De, som har de store indtægter, noterer sig prisstigningerne og dyrtiden, men de kommer ikke i den situation — det gælder i hvert fald i mange tilfælde —, at de må give afkald på noget. Men det må

jævne mennesker her i landet. Derfor mener jeg fortsat, man kan karakterisere situationen som fortvivlet.

Finansministeren (Thorvald Kristensen): Jeg synes ikke, at det ærede medlem hr. Chr. Nielsen i sit andet indlæg har fremdraget virkelig nye momenter, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind på hans betragtninger.

Til det ærede medlem hr. Bouet skal jeg sige, at der er jo ikke tale om at skærpe dispensationsbestemmelsen; der er tale om, hvordan den skal administreres. Jeg mener, at der skal tages hensyn til tilfælde, hvor den pågældende frivilligt har påtaget sig en bunden opsparing, hvis den er tilstrækkelig stor til at opfylde lovens forudsætninger. Det kan måske være nyttigt at minde om, at lovforslagets formulering af disse forudsætninger i sig selv er temmelig streng. Jeg må måske med den højtærede formands tilladelse citere lovforslagets § 13, stk. 1. Der står:

„Når forholdene i ganske særlig grad taler derfor, f. eks. hvis den opsparingspligtige kan påvise, at han inden den 1. oktober 1950 har forpligtet sig til præstationer af opsparingsmæssig karakter i et omfang, der virker ekstraordinært tyngende i forhold til indkomstens størrelse . . .“

Der skal altså være ganske særlige omstændigheder, og byrden skal være ekstraordinært tyngende i forhold til indkomsten. Det er naturligvis en skønssag, når disse betingelser opfyldes, men jeg må opfatte denne dispensationsbeføjelse sådan, at der skal fremføres temmelig stærke argumenter. Vi skal jo også passe på, at vi ikke ved dispensationsbestemmelser ikke blot gør loven unødvendigt vanskelig at administrere — det kan være svært nok i forvejen —, men også derved udvander loven og udvisker dens formål, for så er der ingen mening med den.

Moesgaard: Nu har vi hørt, hvordan finansministeren vil stille sig med hensyn til de frivillige opsparinger, og så vil jeg gerne stille den forespørgsel til den højtærede finansminister, hvordan han vil stille sig overfor en kategori, der er tvunget til at opspare og har været tvunget til det de sidste år, nemlig købmændene. Købmændene har jo været tvunget til at opspare det ene beløb efter det andet og investere dem i deres forretning. Skal de nu også betale den tvungne opsparing? Jeg vil